

Nezneužiješ jméno Hospodina

„Nezneužiješ jméno Hospodina, svého Boha. Hospodin nenechá bez trestu toho, kdo by jeho jméno zneužíval.“ (Ex 20,7)

Hlavní moskevský rabín, předseda Konference evropských rabínů Pinchas Goldschmidt, opustil Rusko. Hlavní rabín Ruska Berel Lazar, ač považovaný za „Putinova rabína“, se jasně vyslovil proti válce a vyzval Rusko, aby se stáhlo.

Agresi naopak nadšeně podpořil moskevský patriarcha Kirill, bývalý agent KGB, jehož majetek je odhadován na 4–8 miliard dolarů (viz Wikipedia: Forbes a Novaya Gazeta). Bojí se o svůj život. Válku podpořili i vrchní představitelé muslimů v Rusku.

Bůh je silný motiv. Ti, kdo jeho jméno v politice zneužívají, v něj věřit nepotřebují. Jejich motivem je zisk a vláda. Vědí, že mnozí lidé se Božím jmé-

nem nechají vést tam, kde je oni chtějí mít.

Ne vždy je naše zneužívání Boha vedeno ziskuchtivostí. Mnohdy manipulujeme vírou druhých v přesvědčení, že jednáme správně. Jako rodiče strašící

děti Bohem (nebo tím, že je nechají na ulici samotné).

Jako rodina vyžadující víru dětí místo výchovy k vlastní odpovědnosti a svobodě.

Jasným zneužitím víry jsou náboženské sekty. Například jihokorejská sekta Sinčchondži, která se v posledních letech rozmohla v naší zemi. Loví mladé

na lásku, mír a věčný život. Běda ale, pokud by chtěli přemýšlet po svém.

Nejednáme i my často podobně vůči bratřím a sestrám ve víře? A vůči těm, kteří naši víru či naše přesvědčení nesdílejí?

+ P. Petr Šleich

Hurá na prázdniny!

Výuku náboženství v letošním roce v našem kostele navštěvovalo okolo sedmdesáti (počty se průběžně měnily) dětí předškolního a nižšího školního věku (starší se scházejí ve společenstvích). Pro letošek skončila výuka 15. června, děti dostaly vysvědčení a katecheté Jarmila Klíngerová, Veronika Koběrská a Veronika Pazderková, Terezie Křížková, Magdaléna Melzero-

vá, sestra Bernarda, otec Kryštof a já jim přejeme pěkný čas odpočinku. Letos nepíšu „na viděnou“, protože štafetu po mně přebírá otec Stanislav Góra. Ten vás také včas bude informovat o výuce v novém školním roce. Z celého srdce děkuji všem katechetkám a vyučujícím za jejich dlouhodobé nasazení a nezištnou službu.

P. Jiří Korda

Společenství mládeže

Také mládeži přejí krásné prázdniny. Veliké díky otci Kryštofovi a vedoucím Kláře Osičkové (mladší mládež) a Johaně Melzerové (starší mládež). Mladší společenství se scházelo jednou za dva týdny ve středu večer. Bylo letos hojně navštěvováno (okolo dvaceti dětí). Starší mládež se scházela každou neděli od 15.30. Tento nezvyklý čas si stanovili sami, a to proto, aby neděle „nebyla jen

o účasti na mši svaté ráno a pak učení, ale abychom slavení protáhli do odpoledne“. Nakonec společenství tvořilo věrné jádro několika mladých, ke kterým se dle svých časových možností připojovali další účastníci. Otec Stanislav se s otcem Kryštofem a vedoucími dohodne na formátu setkávání v dalším školním roce a dá vám včas vědět.

P. Jiří Korda

Farnost Zruč nad Sázavou

P. Jiří Korda nastupuje 1. července 2022 do farnosti ve Zručí nad Sázavou.

Město Zruč nad Sázavou (německy Srutsch an der Sasau) se nachází v okrese Kutná Hora ve Středočeském kraji. Má přibližně 4 700 obyvatel. Zruč má napojení po silnici II/126 na dálniční sjezd D1 Soutice 57 km od Prahy. Od Kutné Hory je vzdálena 32 km. Římskokatolická farnost Zruč nad Sázavou je jedním z územních společenství římských katolíků ve vlašimském vikariátu s farním kostelem Povýšení sv. Kříže.

První zmínky nacházíme už v roce 1350. Farnost byla do 31. 5. 1993 součástí královéhradecké diecéze, nyní spadá pod pražskou arcidiecézi.

Farnost má kromě farního kostela a několika kapliček také kostel Narození Panny Marie v Kácově, sv. Jakuba v Souticích a Všech svatých v malebné vesničce Polipsy.

Další informace najdete na stránkách www.rkfzruc.cz. **(red.)**

Pozdravení P. Stanisława Góry

Přeji vám požehnaný začátek prázdnin a těším se na nová přátelství ve lhotecké farní rodině. Přestože se ještě neznáme osobně, už teď vás zahrnuji do svých modliteb a ze srdce vám žehnám. Zároveň prosím také o vaši modlitbu, abychom byli otevření darům, které má pro nás Bůh připravené. **P. Stanisław**

P. Stanisław Góra se narodil 4. září 1962 v polské Jelení Hoře. Vystudoval teologii v Katowicích a v roce 1989 byl vysvěcen na kněze. Nejprve byl tři roky kaplanem v Polsku a poté své kněžské povolání vykonával v České republice. Byl šest let farářem v pražské farnosti Stodůlky, pak deset let v Dobříši a do roku 2016 v Praze 10 – Vršovicích. Je kanovníkem karlštejnské kapituly a zastává funkci koordinátora pro pastorační neslyšících. V letech 2013–2018 vykonával funkci prezidenta Arcidiecézní charity Praha. V letech 2016–2018 byl také biskupským vikářem pro diakonii a prezidentem organizace Likvidace lepry. Ke dni 1. 7. 2018 byl ustanoven farářem v Čakovicích a od 1. 8. 2018 také administrátorem

farnosti ve Vиноři. Od 1. 7. 2022 začíná své působení ve farnosti Panny Marie královny míru v Praze Lhotce.

KRÁTCE

- V uplynulém období byli v našem kostele **pokřtěni** Zuzana Marie Magdalena Ch., Edita Marie Bakhita S., Bernika Anežka K., Patrik Petr R., Rozálie Amálie R.

- **Rozloučili jsme se** s Jiřím Václavem Hamplem a s Ludmilou Hofrajtřovou.

- V květnu 2022 se na všech účtech

na stavbu Centra Lhotka vybralo 88 590 Kč. Děkujeme.

- Od 1. července do 31. srpna bude prázdninový provoz; o prázdninách sledujte farní internetové stránky www.lhoteckafarnost.cz.

- V našem kostele jsou trvale k dispozici nízkolepkové hostie, stačí o ně přede mší svatou požádat v sakristii.

Ivana Bernardová – Jak vést děti k víře (7. část)

S laskavým svolením autorky přetiskujeme z farních listů hostivařské farnosti. PhDr. Ivana Bernardová je psycholožkou Křesťanské pedagogicko-psychologické poradny v Praze. Závěrečná část.

Dospívající děti: Společně jsme prošli několik fází vývoje dětí. Nyní jsme došli do závěrečné fáze, kdy můžeme my – rodiče – něco dělat pro zdravý start do samostatného života,

a to jak ve výchově obecně, tak i v náboženské výchově, k vedení svých dětí ve víře.

Období dospívání nazýváme pubescence, lidově puberta. Pak následuje adolescence, kterou dospívání vrcholí a končí tam, kde se z dětí stávají mladí dospělí. Pubescence i adolescence mají společný úkol, který je nazýván identita nebo autenticita. Znamená to vědět, kdo jsem, rozumět svým pocitům. Vědět, kam patřím, kam směřuji, čemu doopravdy věřím. Pomalu nalézat, v čem je smysl mého života. Mladý dospělý si má být jist sám sebou, má být zodpovědný za své činy, má mít realistické sebevědomí, má znát své možnosti a meze. Přijal svoji minulost i budoucnost. Ví o své jedinečnosti, zná své nezaměnitelné místo nejen svým intelektem, ale celou svou bytostí.

Protože je to veliký úkol, trvá dlouho, než jej děti zvládnou. Zhruba od jedenácti let do dvaceti. V té druhé fázi můžeme svým dětem pomáhat jen velmi málo, snad jen tím, že jsme sami autentičtí, **mluvíme s dospívajícími**

děťmi o své víře i o svých pochybnostech, o svých duchovních výhrách i zápasech, **o svém prožívání vztahu s Bohem**. Jako znak úspěchu ve výchově můžeme zažívat to, že se nám naše velké dítě s tím samým svěruje. Již to vlastně není dítě, ale partner. Jsme na jedné lodi, učíme se jeden od druhého. Nasloucháme si a nedáváme nevyžádané rady.

Teď zpět k pubertě. Naše dítě se nám mění před očima. Překotně roste a nabývá fyzických znaků dospělosti. Za to všechno mohou hormony, které se vyplavují do těla. Dítě se mění i po psychické stránce, bývá výbušné, citově rozkolísané, nejisté, drzé...

Při přednáškách říkávám rodičům, že když přijdou domů, nikdy nevědí, kdo je tam čeká – zda malé dítě, které se potřebuje přitulit a pomazlit, nebo velký habán, který jen zavrčí a práskne dveřmi. Jeden den tak a druhý obráceně.

To vše je potřebné k úkolu odpoutání se od rodičů. Rodiče jsou citově stále na prvním místě, a proto osamostatňování bývá bolestné. Nejednou převládá kritika a vzpoura. Když se dítě nebouří, může to být pozitivní i negativní znamení – negativní, pokud je dítě zakřiknuté a rodiče autoritativní, pak může vzpoura doutnat i deset až patnáct let. Pozitivní situace nastává tehdy, když rodiče osamostatňování svého potomka vítají a stávají se jeho partnery. Vzpoura se pak může odehrávat ve formě řady menších konstruktivních

sporů nebo se napětí vybíjí ritualizovanou formou např. ve sportu.

Pro dítě se stávají autoritou jeho vrstevníci. Odolat jejich tlaku je těžké, protože příslušnost ke skupině je přirozenou potřebou dospívajících. Volba mezi přáním rodičů a tlakem vrstevníků může být velmi těžká. Rodiče by tomu měli rozumět a „netlačit na pilu“.

V dospívání se často odehrává rozhodování o tom, zda dítě bude nadále chodit do kostela a zda věří v Boha. Již jej nelze „nutit“.

V jednom časopise vyšel článek od P. Michala Kaplánka, ve kterém se zmiňuje o čtyřech aspektech, které mohou přispět k tomu, aby děti v dospělosti neopustily víru. Domnívám se, že tyto aspekty jsou velmi reálné a krátce se o nich zmíním:

- **příklad žité víry rodičů** – nestačí děti jenom vodit do kostela, ale je nutné, aby rodiče s nimi také doma žili a hovořili o své víře, děti se tak mohou „dotknout“ toho, že rodiče se ve svém životě o Krista opírají;

- **pozitivní zkušenost s církví** – děti vnímají církev převážně jenom v prostoru kostela, jako něco nudného a pro ně nepotřebného; pozitivní zkušenost s církví mohou prožít ve skupině ostatních dětí, např. při výuce náboženství (zvláště pokud je neučí někdo z jejich rodičů), při které mají příležitost prožívat různé hry, výlety apod. **ve společenství svých vrstevníků**; pro starší děti bývá pozitivním zážitkem možnost vyrazit do světa a získávat zkušenosti s církví širšího rozměru, než je jejich farnost, vikariát nebo diecéze; takto

získané zkušenosti je v dospívání mohou udržet v kostele, zvláště pokud se podílí na organizaci a řízení těchto akcí;

- **dostatečná náboženská informovanost** – současní rodiče mají sami někdy mylnou představu o tom, co vlastně křesťanství je a není; mají ve své víře namícháno spoustu pověr, nevyvážeností, co je a není důležité; když děti odkládají víru, odkládají vlastně to, co je na úrovni pověr;

- **schopnost kritického myšlení** – schopnost odlišit zrna od plev a hájit svou víru, když spolužáci nebo i profesoři vysvětlují, že víra je nesmysl apod.; schopnost rozlišit: ano tohle je důležité, to ne; schopnost argumentovat, odporovat, hájit svou víru; schopnost formulovat důvody své naděje.

Na konci puberty může také dojít k náboženskému rozletu dospívajícího dítěte, k prohloubení jeho prožívání vztahu s Bohem. Dítě prožije, že Bůh opravdu existuje, dotkne se jej. Myslím si, že teprve po tomto osobním prožitku a rozhodnutí se pro Boha je čas na přípravu k biřmování.

●

Tímto článkem končím svůj cyklus vyprávění o výchově dětí k víře. Velmi ráda bych získala nějakou zpětnou vazbu, zda to bylo pro někoho z vás užitečné či zda již pokládáte tyto názory za zastaralé a nepoužitelné. Pokud někoho z vás něco oslovilo, mohu případně někdy na podzim zorganizovat přednášku s možností dotazů a diskusí. Prosím o vaše názory na e-mail: bernardova@kppp.cz

Informace o Křesťanské pedagogicko-psychologické poradně v Praze 8, kde PhDr. Bernardová pracuje, najdete na stránkách <https://www.kppp.cz>.

6. ročník Lhoteckého běhu

Již tradiční Lhotecký běh plánujeme na **10. září 2022 od 13.00** do 17.00 hodin v lese u hřiště FC Tempo, které je blízko našeho kostela. Přijďte si opět zaběhat spolu s dalšími sportovci, rodinami, přáteli i kamarády! Bude připraveno několik tras: dětská, 2 km, 5 km a 7 km.

Vítězové dostanou medaile, diplomy, balónky a spoustu věcných cen od naší farnosti a sponzorů. Může-

te se také těšit na hry pro děti i pra/rodiče, zábavu, sport a přátelské popovídání. Další informace se dozvíte

na www.lhoteckybeh.cz. Pokud nechcete jenom běhat, ale udělat i něco pro to, aby se tato akce povedla, tak se, prosím, ozvěte na petrburda@gmail.com.

Petr Burda

Pozvánka na celostátní setkání mládeže

Motto: Vstaň, udělám z tebe svědka toho, co jsi viděl. (Sk26,16)

Co je CSM? Celostátní setkání mládeže probíhá v duchu světových dní mládeže a koná se v České republice přibližně jednou za 5 let. Doprovází ho kulturně duchovní program a sjede se na něj běžně většina mladých křesťanů ve věku 14–26 let. Bude se konat od **9. do 14. srpna 2022 v Hradci Králové**. Program bude velmi pestrý a bohatý, takže si v něm každý může najít něco zajímavého: např. zajímavá témata přednášek, kvalitní přednášející, koncerty, slavení eucharistie, poutavé katecheze. Dokonce se chystá program i pro rodiny v sobotu 13. srpna 2022. Ubytování a stravování je zajištěno ve školských zařízeních.

Přihlašování a další informace najdete na stránkách <https://celostatnisetkanimladeze.cz>. **(red.)**

Bartolomějská pouť v Hodkovičkách

Zveme na tradiční poutní mši svatou u kapličky svatého Bartoloměje v Hodkovičkách (zastávka MHD Černý kůň).

Mši svatou bude v neděli **28. 8. 2022 od 9.30** celebrovat P. Josef Pecinovský z Modřan.

Manželské společenství z Hodkoviček Úterníci

Víkend rodin v Hoješíně

O víkendu 6.–8. 5. organizovala rodina Koničkových víkend pro rodiny v nově zrekonstruovaném klášteře Školských sester sv. Františka v Hoješíně.

Pouhé tři dny před odjezdem jsem zavolala Martinovi, jestli je ještě volné místo. Naštěstí bylo. V pátek dopoledne jsme s dcerou upekly, zabalily, nabědvaly se a vyhlížely tatínka, abychom mohli vyrazit vstříc novým zážitkům, načerpat duchovní posilu a seznámit se s rodinami z farnosti. Po příjezdu jsme si prošli zahradu a ubytovali se. Klášter je krásný, nově opravený, včetně pokojů. Celý víkend obohatil i vtipný a zábavný otec Kryštof. Jeho kázání a modlitby např. formou rytmické ukazovačky (nejen) pro děti byla úžasná. Společnou modlitbu po večeri následovala neméně atraktivní pohádka v podání Martina Konička a plyšáků. To bylo křiku a smíchu! Komu se podařilo po všem tom dovádění uložit a uspat děti, aniž by sám usnul, dorazil do jídelny na společné povídání a představení ostřílených mazáků i nováčků. Den jsme uzavřeli modlitbou a před půlnocí jsme se rozešli do svých pokojů.

V sobotu jsme po dobré snídani vyrazili na dobrodružnou cestu hledání pokladu, kterou připravily starší děti a samy se ujaly role jeho strážců. Ani drobné mrhnutí nikoho neodradilo od plnění různých úkolů a dramatického boje s mečem. Strážci byli poraženi, a děti tak získaly indicii vedoucí k nalezení pokladu. Když děti objevily truhlu plnou bonbónů, radost byla veliká. Mé zásady zdravé vý-

živy šly stranou, a tak naše Anička poprvé ochutnala bonbon. Samozřejmě mi nezapomněla sdělit, že jí moc chutná. Před obědem otec Kryštof odsloužil mši sv. a májovou a pak se všichni hladovci přesunuli do jídelny na oběd.

Po krátkém odpočinku byl čas odjet do Žlebů do zámecké obory na krmení bílých jelenů a ukázkou sokolnictví. Dvouapůlletá Anička větší část programu prospala, ale i tak jsme ji stihli dravcům nechtěně nabídnout jako živou návnadu.

Na okraji travnaté plochy, kde ukáзка probíhala, seděla totiž asi tak 5 sekund, pak se vymrštila a běžela za sokolníky a dravci. Výlet jsme všichni naštěstí ve zdraví přežili, prohlédli si zvířata a děti si ještě pohrály na místním hřišti. Po nádherném odpoledni v dobré společnosti bylo obtížné dostat děti do aut, ale zavíračka platí pro všechny. Naštěstí většina dětí se dala nalákat na opékání špekáčků. Starší děti připravily noční bojovku pro všechny odvážlivce, ale v té době už naše Anička spala. Pokud vím, žádné ztráty hlášený nebyly. 😊

V neděli po snídani při mši sv. v kapli slunce prozářilo krásné vitráže. Jana Jirsová hrála na kytaru, takže jsme si i zazpívali.

Po mši sv. se většina vydala na výlet a stezku s úkoly. Protože Anička začala trochu kašlat, rozhodli jsme se odpojit, pohrát si na zahradě, uklidit a po brzkém obědě vyrazit domů.

Naše rodina si tento víkend moc užila. Jestli jste ostýchaví jako my, vůbec se nebojte a příští rok pojedte také. Když manžel v neděli skládal Aniččinu cestovní postýlku, začala plakat, kde bude spinkat, protože se jí z kláštera nechtělo odjet.

Moc děkuji manželům Koníčkovým za organizaci, manželům Běhalovým za všechny dobroty, otci Kryštofovi za duchovní péči a všem účastníkům za vytvoření přátelského a laskavého prostředí.

Tereza Červená

Fota Martin Koníček,
Jana Koníčková, Jana Jirsová

Další fota viz <https://photos.app.goo.gl/rE7MjP2d9tkNU8Xw6>

Příběh modelu sochy P. Marie

Model sochy P. Marie je úzce spjatý s historií lhotického kostela. Byl vytvořený v roce 1936, zdobil prozatímní kapli a po dostavění kostela byl používán při slavnostních procesích. Socha čekala na opravu přes osmdesát let.

V brožurce „Lhotka svým dobrodincům“ se dozvídáme...

„26. 4. 1936 byla zadána Břetislavu Bendovi zakázka na zhotovení kopie sochy P. Marie podle ‚trosek‘ strženého sloupu, které jsou uchovávány v Lapidáriu Národního muzea. 15. 5. 1936 bylo dáno 30 000 složenek do časopisu Neděle. Mistr Benda vytvořil sochu třetinové velikosti originálu. 6. 9. 1936 byla slavnostním způsobem na staveništi kostela za velké účasti katolíků z celé Velké Prahy posvěcena j. m. vdp.

kanovníkem Msgr. B. Staškem. Socha byla určena pro oltář v prozatímní kapli u Bernátů (rod. dům přímo naproti kostelu). Spolu s ní byl požehnán i základní kámen pro kostel. 31. 5. 1937 byl posvěcen pozemek, 13. 6. vysvěceny hotové základy a 6. 11. 1937 byl kostel kolaudován a den na to slavnostně posvěcen.“

Kostel se stavěl půl roku!

Dlouhá léta jsem o soše nic nevěděla

a vždy mě zajímalo, zda se někde náhodou nedochovala. Bylo to „mravenčí“

hledání informací, až jsem se dozvěděla od našeho varhaníka, lhotického starousedlíka ing. Vladimíra Turka, že model existuje. Socha stála na schodech ve věži kostela. Zaprášená, poškozená socha P. Marie, jejíž sepnuté ruce byly ulomené. V skrytu tam trpělivě čekala přes osmdesát let. Socha vlastně patří do archivu historie Lhotky. Tak jsem ji dostala při Noci kostelů v roce 2021 od otce Jiřího do opatrování. Když jsem se

Model sochy se nosil v průvodech

o soše zmínila ak. sochaři Janu Bradnovi, se kterým jsem léta v kontaktu, zajásal, že se zachovala. Měl informa-

Břetislav Benda (28. března 1897 Líšnice u Milevska – 19. srpna 1983 Praha) patří mezi významné české sochaře 20. století. Jeho dílo zahrnuje několik set plastik a kreseb. Mnoho sochařských prací zdobí průčelí veřejných budov a městské parky. Byl nazýván sochařem ženského těla.
[https://cs.wikipedia.org/wiki/Břetislav Benda](https://cs.wikipedia.org/wiki/B%C5%99etislav_Benda)

ce, že modelů bylo několik a v různých velikostech. Menší asi 40 cm vysoké získali mimořádně štědrí dobrodinci kostela. Jedna větší byla také darována na arcibiskupství. Měl ji asi původně kardinál Karel Kašpar, pak kardinál František Tomášek, kardinál M. Vlk a nakonec kar-

dinál D. Duka. Jan Bradna mi hned nabídl, že by sochu zrestauroval a otec J. Korda souhlasil. Zaradovala jsem se, že to bude pěkné překvapení a radost pro celou naši farnost. Dokonce se zachovalo několik fotografií, kde je socha slavnostně nesena na nosítkách družičkami při svěcení základního kamene pro kostel 6. 9. 1936.

Tak příběh soch P. Marie přináší stále nějaká překvapení.

V Katolickém týdeníku č. 15/2022 je část přílohy věnovaná našemu lhoteckému kostelu. Je tam fotografie části sochy ze sloupu, která je v presbytáři kostela, a záběr je na sepnuté ruce P. Marie. P. Maria prosí a děkuje. Královna míru stále prosí a děkuje. Když jsem foto uviděla, okamžitě jsem si vzpomněla na lhotecký výše zmíněný třetinový model sochy, která měla sepnuté ruce ulomené. Jak je to symbolické. A s jakou láskou a radostí pan Bradna Marii ruce domodeloval. Dlouhá léta se věnoval příběhu Mariánského sloupu ze Staroměstského náměstí. Zároveň byl také dlouholetým předsedou Společnosti pro obnovu Mariánského sloupu. Též v naší vlasti restauroval některé jiné mariánské sloupy. Dcera pana Bradny, restaurátorka Andulka Bradnová, zjistila, že pů-

vodně byla socha opravdu pozlacená, a obnovila ji v plné kráse.

Ve staré korespondenci ohledně stavby kostela se najdou i zajímavé dopisy a zprávy. V roce 1937 byla v Paříži mezinárodní výstava a jeden pavilon měl být katolický se sochou P. Marie Královny míru. Dokonce se uvažovalo, že by tam mohla být zapůjčena lhotecká socha. Vznikla k tomu korespondence, která je v archivu. Ale nakonec to nebylo realizováno, bylo totiž potřeba, aby socha byla velká asi šest metrů. Nicméně je to zajímavost,

která se váže k historii našeho kostela.

Obnova této přes osmdesát let staré sochy P. Marie měla být překvapením pro lhoteckého faráře Jiřího Kordu a pro všechny farníky. Je symbolické, že se obnovená socha P. Marie neztratila, vrátila se po mnoha desetiletích v květnu, měsíci P. Marie, a její obnovené ulomené sepnuté ruce nám budou dodávat naději v dnešní rozbouřené době. A tak můžeme prosit, Královno míru, oroduj za nás a za celý svět. Bohu díky za obnovený krásný dar pro Lhotku. Bohu díky

panu Janu Bradnovi a jeho dceři za obnovu. Bohu díky otci Jiřímu Kordovi za dlouholetou duchovní posilu všem nám farníkům.

Poškozená soška

Jan Bradna, restaurátor sošky

Poutní slavnost a žehnání sochy P. Marie

Poutní slavnost P. Marie Královny míru v sobotu 4. června ozvláštnilo žehnání zrestaurovaného modelu sochy Panny Marie od Břetislava Bendy.

Předání opraveného modelu sochy P. Marie se uskutečnilo 24. května. Tehdy jsem se sešla na Lhotce s Janem Bradnou a otcem Jiřím Kordou na předání opraveného modelu. Měla jsem velkou radost, že socha byla znovunalezena a opravena.

Byl pěkný slunečný den. Pan Bradna má na lhotecký kostel pěkné vzpomínky. Jak na vysoké škole pomáhal o prázdninách v šedesátých letech P. Vladimíru Rudolfovi s opravami v kostela.

Poutní mše svatá 4. června byla pro mne krásnou duchovní lázní. Při mši svaté jsme obnovili zasvěcení farnosti Neposkvrněnému Srdci Panny Marie, zpívali jsme písně Tisíckráté pozdravujeme tebe, Bože, chválíme tebe, a na závěr naši Lhotecskou Královno míru. Sboristé zazpívali Regina Coeli. 1. čtení bylo ze Zjevení sv. Jana o ženě s dvanácti hvězdami a drakovi. Když jsme zpívali žalm: Královna stojí po tvé pravici ve zlatém

rouchu, bylo to zvlášť silné. Pozlacená socha P. Marie tam tak stála před oltářem... Evangelní příběh o P. Marii, jak spěchala do hor za Alžbětou, doplnil bohoslužbu slova. Otec Jiří zmínil historii modelu P. Marie a její obnovu po mnoha desetiletích. V křesťanském starověku se rozpoutal boj o to, zda

zobrazovat svaté, ale Druhý nicejský koncil k tomu dal svolení, protože přece Bůh se stal člověkem a vede nás k modlitbě. Po mši svaté pokračovalo Mariánské večeradlo zásvětnou modlitbou a adorací.

Byla to moc hezká slavnost a pro mě i dojemná vzhledem k opravené soše P. Marie a faktu, že otec Jiří se se Lhotkou loučí. Jak rychle ta léta s ním na Lhotce utekla. Přinesl nám mnoho

dobra a duchovních posil. Modlil se za nás, pomáhal nám. A vyzýval nás, abychom přijali jeho nástupce a také se za něho modlili.

Eva Kocmanová

Foto: historické foto neznámý autor, foto „poškozená soška“ Vladimír Turek, zbývající dva snímky Eva Kocmanová.

P. S. Restaurátor upozorňuje, že se na sošku nesmí sahat. Zlacení by se poškodilo!

Poděkování otci Jiřímu

Slavnost Letnic 5. června jsme oslavili nejen při bohoslužbách, ale také nádhernou slavností, která se opět po několika letech mohla uskutečnit na zahradě církevní mateřské školy Studánka. Při ní jsme také poděkovali P. Jiřímu za všechno, čím nás za jedenáct let služby obdaroval.

Milý Jiří, z celého srdce Ti děkujeme za uplynulých 11 let Tvé služby, která lhotecké farnosti přinesla hojné ovoce.

Děkujeme Ti za Tvou obětavost, kdy jsi dával farníky na první místo a svůj čas jsi věnoval potřebným. Mnoho z našich blízkých či nás samé jsi pokřtil, doprovodil k prvnímu svatému přijímání a biřmování, některé z našich blízkých jsi zaopatřil a pochoval a pozůstalé povzbudil slovy útěchy. Děkujeme, že jsi byl vždy k dispozici ke svátosti smíření.

Děkujeme Ti za Tvé promluvy, které nám často připadaly napsané přesně pro nás, i když jsi říkal, že kázání píšeš na sebe.

Děkujeme Ti za Tvé nasazení, kdy ses účastnil různých programů napříč farnostmi, od těch pro nejmenší až po ty pro nejstarší z nás. Velký dík Ti též pat-

ří za Tvou angažovanost přesahující hranice farnosti, například v modlitbách za nejmenší a za osvobození.

Děkujeme Ti za Tvůj osobní příklad, kdy jsi ukázal mladým mužům z farnosti, že i v dnešní době má smysl vyslyšet volání Pána ke službě, a z farnosti tak mohlo vzejít několik bohoslovců.

Děkujeme Ti za Tvou odvahu, obzvláště v době pandemie, kdy jsi ukázal, že ze strachu nemáme opouštět Hospodina a že je důležité i v nejnáročných situacích neustávat v přijímání Eucharistie. Svou odvahu jsi navíc mimořádně projevil sloužením mší svatých u Mariánského sloupu, za což Ti patří dík mnoha věřících z celé arcidiecéze.

Děkovný průvod

Zahradní slavnost nebyla jen loučení

Děkujeme Ti i za všechnu legraci, kterou jsme s tebou mohli prožít. Na plese, karnevalu, lhoteckém běhu, dětských chaloupkách, různých slavnostech nebo i při návštěvách v rodinách nebo společenstvích.

Děkujeme Ti, že jsi nás stále přiváděl k tomu, že nemáme zůstat polovičatými, ale že máme z celého srdce přilnout ke Kristu.

Děkujeme Ti za službu uprchlíkům, kdy jsi v nastalé krizi okamžitě vyslyšel jejich hlad po duchovní službě a pozval je k přijetí svátostí v jejich jazyce.

A především Ti děkujeme za Tvůj čas a hodiny strávené před Eucharistií v modlitbě za nás i celou církev.

Věra Běhalová a Martin Koníček
Foto Člověk a víra / Jakub Šerých

Fota ze mše svaté:

<https://www.clovekavira.cz/detail-galerie/b5de36e3-afef-42af-9c20-bf22f49e58af>

Fota ze Zahradní slavnosti (galerie a podgalerie):

<https://www.clovekavira.cz/detail-galerie/aa4c9a65-4190-415e-bfbf-6d8215d22306>

Loučení s paterem Jiřím Kordou na farní Zahradní slavnosti

Ohlas na přílohu v Katolickém týdeníku

Vážený pane faráři, již pár týdnů se Vám chystám napsat. Se zájmem jsem si přečetla přílohu Centrum Lhotka v KT č. 15. Zveřejněný text i nápěv písně Královno míru mne velmi oslovil a vrátil do dětství, a to asi do roku

1947. Vyrostala jsem v Náchodě a tato píseň se každoročně zpívala vždy na závěr první a poslední májové pobožnosti. Nevím, jak se tato krásná mariánská píseň do Náchoda dostala. Snad to bylo zásluhou tehdejšího ředitele

kůru pana J. K. Vejdy nebo pokrokového kaplana P. Františka Lukeše, ale nikde jinde jsem ji, ani později, neslyšela. Tehdy ještě nebývaly večerní mše svaté, takže májové bývaly samostatné pobožnosti, každý den od 19 hodin. Začínaly promluvou z kazatelny. Vzpomínám, že P. Lukeš četl každý rok na pokračování z nějaké knihy, např.

Píseň o Bernadettě, o Janu Boskovi, nebo o faráři Arském. Pak děti přednášely básničky k Panně Marii, následovaly zpívané loretánské litanie a nakonec bylo požehnání.

Nezlobte se, že Vás unavuji svými nostalgickými

kými vzpomínkami. Dnes mám tuto písničku napsanou rukou mojí maminky a myslím, že je aktuální v každé době, i dnes. Jen první sloka byla u nás trochu odlišná: Královno míru, slavná nebes Pání, útěcho naše,

SPÁSY DENICE. K dětem svým skloň se, Matko milování, PROSÍME TEBE, HŘÍCHU ŽELÍCE. Navíc byl vždy u poslední věty refrén, takže jsme měli těch slok šest.

Přeji celé Vaší farnosti hodně Božího požehnání a zdravím z bohnické a kobylické farnosti. Pan Stádník byl i naším spolufarníkem.

Eva Linková

Královno míru N, D:V. Říhovský
T: V. Hornov

1. Krá - lov - no mí - ru, slav - ná ne - bes Pa - ní,
Ú - tě - cho na - še, Hvěz - do na - dě - je. K dě - tem svým skloň se,
Mat - ko mi - lo - vá - ní, při - mlu - va Tvá nám v bí - dě přís - pě - je.
Ot - co - vé na - ši lás - ku Tvo - jí zna - li. Ty jsi jim by - la
moc - nou och - ra - nou, ne - zmlk - nou v Če - chách nik - dy Tvo - je chvá - ly,
Če - cho - vé To - bě věr - ni zů - sta - nou.

2. Utišíš bouři nepokojných časů, budem-li k Tobě vroucně volati, zasvitne vlasti slunko v zlatém jasu, v neklidné srdce mír se navrátí. Matičko dobrá, odpusť také dětem, které Tvé srdce těžce zranily, tisíce rukou věnčí Tebe květem, podnoží Tvé jsme slizou zrosili.

3. Oroduj za nás, žehnej české zemi, vypros jí míru, zastav rozbroje, zavane ráj k nám lásky perutěmi, zaplesá na ttech písní pokoje. Milá jsi byla Čechům po vše časy, milými byli Tobě Čechové, oroduj za nás, Matko věčné spásy, v ruce Tvé kladem blaho vlasti své.

Jezdí jako Niky Lauda

Paní Jiřina celý život bydlela s manželem Janem v malé vesnici na Vysočině. Jejich děti odešly studovat do Prahy. Syn Josef i dcera Magdaléna už v hlavním městě zůstali a založili zde rodiny. S rodiči udržovali vřelý vztah, pravidelně je navštěvovali. Když tatínek zemřel, Josef s Magdalénou se rozhodli, že maminku přestěhují do Prahy. Josef s manželkou bydlí v Kunraticích. Jejich děti už mají vlastní rodiny, v domku je pro maminku místa dost.

Paní Jiřina manžela velice postrádá. Také svoji zahrádku a dlouhé procházky po lese, na které moc rádi s Janem chodili. Josef s manželkou jsou celý den v práci a paní Jiřina se v neznámém prostředí cítí osamělá. Zhoršil se i její zdravotní stav. Bývá zmatená, neorientovaná, často se zamotá a spadne. Děti mají strach, že si při pádu něco zlomí nebo odejde z domku a zabloudí. Nejdříve se členové rodiny u babičky střídali. Nakonec požádali o pomoc naši asistenční službu.

Naštěstí se nám zrovna uvolnilo místo. Střídáme ráno Josefa nebo jeho ženu. Odpoledne potom přijde někdo z rodiny. Střídají se všichni. Josef s Magdalénou, jejich manželé i děti. Součástí péče je i každodenní procházka po Kunratickém lese. Paní Jiřina v lese vždy pookřeje. Začíná však slábnout a nedojde příliš daleko. Tak jí děti koupily elektrický skútr pro seniory, aby si procházky mohla lépe vychutnat.

Paní Jiřina si skútr zamilovala. Naše asistentky říkají, že na něm jezdí jako Niky Lauda. Po snídani se obléknou, klientka nasedne na skútr a hurá do lesa. Naši pracovníci však s tím vozítkem

nejsou schopni držet krok. Někteří si s sebou berou koloběžku, ten zbytek za ní prostě utíká. Paní Jiřinka si nedá domluvit. Ta závodnice nedávno ujela naší pracovníci Mileně. Řítla se podél hlavní silnice, lidé jí uhýbali z cesty. Milena přísahá, že jen o fous minula trafiku. Pokud tedy ten stánek také raději neuskočil o několik centimetrů stranou. Při vjezdu do lesa najel skútr na nerovnost. Vychýlil se z rovnováhy. Milena věděla, že nedoběhne včas. Mohla jen bez dechu sledovat rozkymácený stroj a odhadovat, na kterou stranu se zřítí a jaké zranění si naše jezdkyňe svojí neopatrností přivodí. Skútr našťestí chytil balanc, dopadl na všechna čtyři kola a už se zase řítit po pěšině s funicí Milenou v závěsu.

Nejprve jsme se snažili přimět k rozumu naši závodnici. Marně. Potom jsme mluvili s dětmi. Josef s Magdalénou však nechtějí vzít mamince její radost. Tak na službu posíláme sportovce s koloběžkou a modlíme se, aby se nikomu nic nestalo.

Přeji vám krásné léto.

Eva Černá

Ilustrační foto: selvo.cz

PLÁNUJEME

28. 8. – Bartolomějská pouť u kapličky v Hodkovičkách, mše sv. v 9. 30

10. 9. – Lhotecký běh v lese u hřiště FC Tempo 13.00–17.00 h

Když nevíme, jak se máme modlit

Nejjednodušší je postupovat takto: soustředíme se, ztišme se a vstupme do vlastního srdce, sestupme do nás samých a ve víře se připojme k přítomnosti Ježíše, který v nás přebývá, a zůstaňme pokojně s ním. Nenecháme jej samotného, ale dělejme mu společnost tak často, jak můžeme. A vytrváme-li v tomto cvičení, brzy objevíme to, co východní křesťané nazývají „místo v srdci“ nebo „vnitřní cela“, jak by řekla svatá Kateřina Sienská, onen střed naší bytosti, kde se usadil Bůh, aby s námi přebýval, a kde my můžeme být stále s Ním. Tento vnitřní prostor shody existuje, je dán, ale mnoho lidí o něm ani neví, protože do něj nikdy nevstoupili, nikdy nesestoupili do této zahrady, aby sbírali plody. Blahoslavení, kdo objevili Království Boží v sobě, neboť jejich život se změní.

Je pravda, že srdce člověka je propast plná bídy a hříchu. Ale ještě hlouběji je Bůh. Použijeme-li obratu svaté Terezie z Avily, člověk, který je vytrvalý v modlitbě, se podobá tomu, kdo šel nabrat vodu ze studně. Spustí vědro, ale zpočátku vytahuje jen bahno. Ale má-li důvěru a vytrvá, jednoho dne nabere čistou vodu, kterou najde ve svém vlastním srdci. „Kdo žízní, ať přijde ke mně a pije, ten, kdo ve mně věří. Jak říká Písmo, potečou proudy vod z jeho nitra (Jan 7,37-38).

Jacques Philippe

Najít si čas pro Boha. Průvodce životem modlitby. Paulínky

Vydává: Římskokatolická farnost u kostela Panny Marie Královny míru, Ve Lhotce 330/36, 142 00 Praha 4 – Lhotka, web: <https://lhoteckafarnost.cz>.

Kontakty: lhotecka.farnost@seznam.cz;

farář P. Jiří Korda, e-mail: jmkorda@seznam.cz, telefon: 725 797 561.

Centrum Lhotka: <https://centrumlhotka.cz>; fundraiser Jakub Hradec, e-mail:

fundraiser@centrumlhotka.cz, telefon: 604 234 969.

Bankovní spojení pro finanční dary:

1. běžný provoz farnosti č. účtu 74 32 63 29 / 0800; Specifický symbol 500

2. rozšíření kostela a výstavba Centra Lhotka č. účtu 53 23 72 03 39 / 0800;

Specifický symbol 100 – při platbě ze zahraničí kód IBAN: CZ08 0800 0000

0053 2372 0339 a kód BIC: GIBACZPX

Redakce Věstníku: Jana Šilhavá, sr. Bernarda Lacinová, P. Jiří Korda.

Sazba: Jan Šilhavý. **Tisk:** Jan Macek, Jablonec n. Nisou, www.tiskem.cz.

Příspěvky do Věstníku posílejte na farnivestnik@gmail.com nebo je můžete

nechat v sakristii. Redakce si vyhrazuje právo texty krátit a jazykově upravovat.

Určeno pro vnitřní potřebu farnosti. Číslo vychází 24. 6. 2022.

Uzávěrka příštího čísla je **5. srpna 2022**. Náklady na jeden výtisk cca 10 Kč.